

TUTKIMUSMATKA METSÄÄN!

Tämän omatoimisen luontopolun/tutkimusmatkan metsään voit toteuttaa lähimetsässä tai missä vaan haluamassasi metsäkohteessa. Mukaan tarvitset vain retkiseurueen, mielikuvitusta, uteliaisuutta, muutaman värinäytteen vaikkapa mainoksista tai lehdistä sekä eväät. Nauti tutkimusmatkastasi! PS. Jos haluat jakaa kokemuksiasi sosiaalisessa mediassa käytä: #kulttuurisalo sekä #lastensalo.

VÄRIT

Leikkaa lehdistä tai mainoksista erilaisia värimalleja mukaan metsään: tummia, vaaleita, kirkkaita ja murrettuja. Anna lapsille yksi väri kerrallaan ja pyydä etsimään jotain mikä olisi mahdollisimman lähellä tuota sävyä. Ylläty metsän monipuolisesta värimaailmasta!

VINKKI!

Supermarkettien maaliosastolta löytyvät värilastut ovat mainioita tähän, leikkaa niistä erivärisiä suikaleita mukaan metsäretkelle. Muista huolehtia, että paperilappuset tulevat myös metsästä pois, älä jätä roskaa metsään!

ÄÄNET

Istahda kivelle tai pötkähdä maahan sammalmättäille, sulje silmät ja kuuntele. Mitä kuulet?

Katso kellosta kuuntelu-aika tai laita vaikka kännykästä ajastin piippaamaan minuutin päästä. Käykää kuunteluminuutin jälkeen kyselykierros, jolloin jokainen kertoo vuorollaan mitä ääniä kuuli. Sulkekaa vielä uudestaan silmänsä ja yrittäkää kuulla kaikki kierroksella mainitut äänet.

EVÄÄT

Mikä siinä onkin, että melkein kaikki ruoka maistuu paremmalta, kun sen syö ulkona? Etsi kaunis paikka ja istahda kalliolle tai kivelle, mättäälle tai kannon nokkaan ja ota esiin eväät. Nauti eväistä, metsästä ja seurasta. Muista kuljettaa eväsroskat pois metsästä roskikseen!

SATUMAAILMAT

Metsä on monien satujen tapahtumapaikka, siellä asuvat menninkäiset, peikot ja monet muut taruolennot. Katso metsää satusilmin, missä voisi olla peikon kotikolo, keijujen pesäpuu, menninkäisen maja tai jättiläisen maahan nakkaama kivi. Etsikää satujen paikkoja ja satuhahmojen asumuksia metsässä lasten kanssa, antakaa mielikuvituksenne lentää ja keksikää lisää itse.

TUOKSUT

Metsässä on monenlaisia tuoksujia. Miltäköhän puunrunko tai sammal tuoksuu? Löytyykö juuri nyt kukkia tuoksuteltavaksi?

Valitse lempituoksusi ja esittele se muille. Älä revi oksia, kaarnaa tai sammalta vaan anna niiden olla paikoillaan haisteltavana. Samoin metsän kukkasen ovat kauneimpia juuri kasvupaikoillaan.

KORKEIDEN PUIDEN MAAILMA

Olipa kerran pieni kaupunkilaiskani. Kani oli Oma-Maijan oma rakas pehmokani, jonka Oma-Maija oli saanut jo syntyessään. Kanin nimi oli Kani ja se rakasti leikkiä Oma-Maijan kanssa kotipihallaan. Pihan leikkivälineet olivat kyllä kivoja, mutta Kani tiesi, että maailmassa on jotain muitakin. Jotain, missä on korkeita puita... Sen Kani tiesi, koska kotipihan korkeimmalta kohdalta katsoessaan kauas kaukaisuuteen, korkeat puut näkyivät kutsuvina.

Kani tiesi, ettei voinut lähteä tutkimaan korkeiden puiden maailmaa yksin. Eikä edes kahdestaan Oma-Maijan kanssa. Mutta saattoihan Kani sentään katsella korkeita puita ja kuvitella mielessään miltä siellä näyttää. Mielikuvitus kun oli Kanin supervoima!

Eräänä kauniina päivänä Kanin perhe eli Oma-Maija, äiti ja isä päättivät lähteä metsäretkelle, ja Kani pääsi mukaan! Kanilla ei kyllä ollut mitään tietoa, mikä se metsä oli, mutta seikkailijan sydän heräsi, ja Kani odotti innoissaan retkeä.

Hieman ihmeissään Kani seuraili perheen valmisteluja retkeä varten. Äiti silppusi lehdestä kuvia ja laittoi niitä kirjekuoreen. Kirjekuori siirtyi retkireppuun. Samaiseen reppuun laitettiin myös pullollinen lämmintä porkkanamehua, viipaloituja porkkanatikkuja, kuivattuja porkkanalastuja sekä iso pala porkkanakakkua. Nam! Tästä tulisi paras retki ikinä!

Vihdoin lähdettiin kävelemään kohti metsää. Kanin iloa ei voinut sanoin kuvailla, kun hän tajusi loikkivansa perheensä kanssa kohti korkeiden puiden maailmaa! Korkeiden puiden maailma oli sama asia kuin METSÄ!!!

Päästyään perheensä kanssa metsänreunalle, äiti pyysi perhettään pysähtymään ensimmäisen korkean puun vierelle. Äiti

kertoi, että metsään mentäessä on hyvä pyytää lupa metsänväeltä. Äiti pyysi, että jokainen perheenjäsen kysyisi hiljaa mielessään metsänväeltä lupaa astua sisälle metsään. Kania hieman hihitytti, mutta supatti silti mielessään kysymyksen: Saanko tulla metsään? Sitä hämmästyneempi Kani oli, kun kuuli mielessään vastauksen: Tervetuloa!

Kani hyrisi jännityksestä miettien, mitähän metsässä tehtäisiin ensimmäiseksi. Kuljettuaan polkua hetken matkaa, Kani perheineen pysähtyi pienelle metsäaukiolle. Kani oli varma, että tämä oli kaunein paikka koko maailmassa!

Äiti kaivoi kirjekuoren repustaan ja ojensi Oma-Maijalle ja Kanille värikkäät kuvat. Oma-Maijan kuvassa oli sinistä, keltaista ja ruskeaa, Kanin kuvassa oli vihreää, valkoista ja harmaata. ”Etsikää jotain, missä on samaa väriä kuin kuvissanne.”- äiti pyysi. Kani loikki hetken aikaa ympyrää, kun ei oikein tiennyt mihin suuntaan katsoisi, mutta löysi lopulta valkoisen kukan, vihreää sammalta ja harmaata naavaa. Oma-Maijan värimetsästys tuotti myös tuloksia: sininen taivas, keltainen kuiva lehti ja ruskea kaarna olivat Oma-Maijan löydöt.

Värileikkiä jatkettiin tovin, kunnes äiti sanoi, että nyt on vuorossa Seuraa johtajaleikki. Kani pyöritteli päätään ihmeissään etsien johtajaa. Kani tiesi, että äidillä ja isällä molemmilla oli töissä johtajat, mutta kumpikaanniistä ei ollut kyllä mukana retkellä. Oma-Maija huikkasi olevansa ensimmäinen johtaja ja pyysi muuta perhettä seuraamaan häntä. Oma-Maija lähti hyppimään sammalmättäältä toiselle, taiteili kaatuneen puun rungolla tasapainoillen äiti ja isä perässään. Ahaa, tuumi Kani, nyt ymmärrän ja lähti seuraamaan perhettään. Myös Kani sai olla johtajana ja se olikin hauskaa johdattaa Oma-Maijaa, äitiä ja isää oikein pienten ja ahtaiden paikkojen läpi! Lopulta

koko perhe oli niin uupunut johtajaleikistä, että oli aika pitää hengähdystauko. Oma-Maija nappasi Kanin kainaloonsa ja pötkähti pehmeälle sammaleelle makaamaan taivasta tuijotellen. Isä istahti viereen ja pyysi Oma-Maijaa ja Kania sulkemaan silmänsä hetkeksi ja kuuntelemaan metsän hiljaisuutta. Hiljaisuus voi olla joskus kovin kovaäänistä, sillä viereisestä puusta lähti varis rääkyen lentoon. Mahtoikohan se olla Vahvuusvaris, mistä Oma-Maija on puhunut, Kani mietti hiljaisuutta kuunnellen.

Seuraavaksi hiljaisuuden rikkoi repun rapina. Isä kaivoi repusta eväsherkkuja esiin. Eväshetki on kyllä parasta maailmassa, Oma-Maija huokaisi ja Kani nyökytti pikku kuonoaan myötäilyn merkiksi niin että korvat heiluivat villisti! Eväät syötiin ihan viimeiseen kakun murun asti, porkkanamehuakaan ei jäänyt pisaraakaan. Kani nuuskutti vielä eväspapereita mahaansa taputellen, porkkanan tuoksu oli kyllä ihanan herkullinen.

Porkkanan tuoksuun alkoi sekoittua jotain ihan muuta. Myös Oma-Maijan nenä tunsu tuoksun. Äiti se keksi, että lähdetään etsimään tuoksun aiheuttajaa. Isä jäi siivoamaan eväiden jälkiä, kun kolmen nuuskuttajan kopla lähti seuraamaan hajupolkua. Tuoksu oli kukkainen, huumava ja makea. Kani sen selvitti ensimmäisenä. Pienet valkeat kellomaiset kukkasat ne tuoksuivat niin huumaavasti.

Oma-Maija ryntäsi Kanin perään tuoksuttamaan kukkia ja oli jo poimimassa yhden käteensä, kun äiti kerkesi paikalle pysäyttämään Oma-Maijan. Se on kiolo, äiti sanoi, jahyvinmyrkyllinen. Annetaansen jäädä paikalleen, koska emme pysty pesemään käsiämme saippualla täällä metsässä, äiti jatkoi. - Voimme kuitenkin leikkiä tuoksuleikkiä ja haistella lisää metsän tuoksuja.

Kaarna, multa, sammal ja havupuiden tuoksut haisteltiin ja päätettiin, että paras tuoksu oli kuitenkin upeiden kielonkukkien aiheuttama. Niitä oli pakko käydä vielä tuoksuttamassa lisää. Kielomättäälle jäätiin hetkeksi jutustelemaan myrkyllisistä kasveista. Oma-Maija mietti, oliko Kiolo myrkyllinen myös metsän eläimille, keijuille tai peikoille? Kani kömpi Oma-Maijan syliin, koska peikoista puhuminen hiukan pelotti Kania.

Eikö vain tuolla näykin pieni kolo, jossa ihan varmasti asuu peikko, vai onko se keijujen kolo? Oma-Maija lähti tutkimaan koloa Kanin kanssa. Kyllä, pikkuinen peikko Turvetukka asuu täällä, Oma-Maija päätti. Tehdäänpä Turvetukalle soma käpypuutarha ja risuista aita kolon ympärille, Oma-Maija päätti. Kanikaan ei enää peikot pelottanut ja se ja Oma-Maija olisivat jatkaneet leikkiä, vaikka kuinka pitkään, mutta äiti alkoi jo ehdotella kotiinpaluuta. Isäkin jo haukotteli siihen malliin, että päiväunet kutittivat hänen silmien takana. Pitää lähteä pois, että pääsee takaisin, Kani mietti.

Ennen metsästä lähtöään perhe tarkisti vielä, että olivat jättäneet sen samanlaiseksi kuin tullessaan. Roskat oli siivottu takaisin reppuun, hyppyjen jäljiltä toki sammaleet olivat hiukan painuneet, mutta se ei haittaisi ketään. Peikko Takkutukan käpytarha ja risuaita saisivat jäädä paikalleen. Metsän ensimmäisen puun kohdalla perhe pysähtyi ja sanoi kiitokset metsän välle ihanasta retkipäivästä.

Nyt Kani tiesi, että korkeiden puiden maailmaa kutsuttiin metsäksi. Ennen nukahtamistaan Oma-Maijan sylissä Kani mietti, että metsä on varmasti paras paikka maailmassa.

Tarina: Kati Kovalainen

